

hold, drejede sig om en bevillingsmæssig Nedsættelse, afhængig af Skatteraadens Skøn, har man anset det for rettest utvetydigt at fastslaa, at der for Enkernes Vedkommende foreligger retligt Krav paa den omhandlede Nedsættelse.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 7, sidste Stykke, hvorefter fraskilte Hustruer som Regel ikke beskattes af den Del af deres Indkomst, der bestaar i Underholdsbidrag fra den fraskilte Ægtefælle, har det været under Overvejelse at supplere denne Bestemmelse med en Tilføjelse om, at denne Skattefrihed naturligvis ikke vedbliver i Tilfælde, hvor den fraskilte Hustru indgaar nyt Ægteskab, selv om hendes tidligere Ægtefælle vedvarende maatte være pligtig at svare hende Bidrag. Da den ommeldte Fritagelse imidlertid udtrykkelig kun er givet for den fraskilte Hustru selv og derfor ikke kan antages at omfatte de Tilfælde, hvor en fraskilt Hustru atter indgaar Ægteskab og følgelig som gift Kvinde ikke længer er selvstændig skattepligtig, jfr. herved Reglen i § 7, 1. Stykke, har man anset det for ufornuddent ved særlig Lovbestemmelse positivt at fastslaa den nævnte Begrænsning.

Til Nr. 21—23).

Den gældende Ordning, hvorefter de personlige skattefri Fradrag gradvis aftager med Indkomstens Størrelse medfører en urimelig Vidtløftighed ved Skatteberegningen, ligesom Lovens Bestemmelser angaaende Begrebet »Familieforsørger« synes egnet til i nogen Grad at forenkles. Det er derfor foreslaaet at vende tilbage til den tidligere gældende Regel, hvorefter de fastsatte Fradrag gives med samme Beløb uden Hensyn til Indtægtens Størrelse, ligesom man indenfor Begrebet »Familieforsørger« har sidestillet ugifte med egen Husstand og Forsørgerpligt overfor Børn under 18 Aar med Enker, Enkemænd og Fraskilte, saaledes at samtlige disse Grupper kan samles under en fælles Bestemmelse.

Da derhos Forholdet mellem Størrelsen af de personlige Fradrag i § 8 og de særlige Børnefradrag i samme Paragraf synes mindre rimeligt, har man anset det for heldigt paa dette Punkt at gennemføre en Omlægning, saaledes, at man i nogen Grad formindsker de personlige Fradrag og forhøjer Børnefradragene.

Tabet for Statskassen ved den nævnte Forøgelse af Børnefradragene vil andrage godt 5½ Million Kr., medens Tabet ved at føre de skattefri personlige Fradrag

helt igennem mere end opvejes ved den samtidige Nedsættelse af disse Fradrag, navnlig for Ikke-Forsørgere. Det samlede Resultat for Statskassen af disse Ændringer i Forbindelse med Ændringerne til Indkomstkatteskalaen for Personer kan herefter anslaaes til et Tab paa 3 à 4 Millioner Kr.

Til Nr. 24).

Angaaende her omhandlede Bestemmelse henvises til Bemærkningerne til Ændringsforslag Nr. 18.

Til Nr. 25—28).

Som fremhævet i Bemærkningerne til Ændringsforslag Nr. 9 har man anset det for rettest at unddrage de i § 2⁵) under b) —g) opførte Foreninger m. v. den egentlige Selskabsskala i § 1³) og anset det for mere rationelt, at henføre dem under Skalaen for Indkomstskat af Personer. I Overensstemmelse hermed anser man det for rettest, at det særlige skattefri Fradrag, svarende til 5 pCt. af Aktiekapitalen, forbeholdes de egentlige Selskaber, der omfattes af Reglen i § 2⁵ a). Da hertil kommer, at den særlige Regel, hvorefter Fradrag hidtil har kunnet beregnes ogsaa efter det 20-dobbelte Beløb af Gennemsnitsindtægten for de sidste 5 Aar, jævnlig virker irrationelt, idet den som Regel fører til fuld Skattefrihed for ældre indarbejdede Foreninger med fast Kundekreds, medens nystiftede Foreninger kun i ringe Grad nyder godt af saadant Fradrag, har man anset det for rigtigst at lade nævnte særlige Fradragregler helt bortfalde.

Endelig har man anset det for rimeligt i nogen Grad at begrænse den gældende Skattefrihed for den Del af et Aktieselskabs Fortjeneste, der stammer fra Virksomhed i Udlandet. Denne Fritagelse, der i første Række tilsigter at lette Virksomhed i Udlandet ved at sikre Udbyttet af saadan Virksomhed mod Beskatning, saavel her som i Udlandet, gaar noget videre end dette Hensyn medfører. Dels er det ingenlunde enhver saadan Virksomhed, der overhovedet er Genstand for Beskatning fra Udlandets Side, dels behøver saadan Beskatning, hvor den gennemføres, ingenlunde med Nødvendighed at føre til fuld Skattefrihed her i Landet, og man har derfor ment, at en Begrænsning af Skattefriheden, saaledes at den indskrænkes til kun at gælde Halvdelen af den paagældendes Udbytteandel, vedvarende levner en tilstrækkelig Beskyttelse mod Dobbeltbeskatning. Den Udbytteforøgelse, som herigennem kan paaregnes for Statskassen, er afhængig af Forhold, der